

OSTNÍK

Časopis Klubu kaktusářů v Ostravě

Číslo 398.
Ročník 40.
Březen 2011

Coryphantha elephantidens Lem. - Cact. 35.

Z naší činnosti

Dne 7. února 2011 jsme se sešli v dětském kulturním středisku Korunka v Ostravě Porubě k tradiční výroční schůzi. Sešlo se postupně 34 členů a přesto, že chyběli někteří členové výboru, byla schůze usnášeníschopná. Jako na našich předešlých výročních schůzích se projednávaly podmínky fungování spolku. Schůzi vedl pan Štarha Roman, který přednesl Zprávu o činnosti za rok 2010 a po přednesení všech příspěvků provedl také hlasování o plánu na rok 2011. Byly projednány možnosti i termíny našich tradičních akcí, jako jsou – Sympozium KAKTUSY V POBESKYDÍ, zájezd do sbírek, výstava kaktusů a plán přednášek na členských schůzích. Hlasováním bylo jednoznačně odsouhlasen přednesený plán činnosti. Pokladník pan Ostravský Ota přednesl zprávu o hospodaření za rok 2010. Vysvětlil okolnosti kolem navýšené výrobní ceny klubového časopisu Ostník. Poděkoval štědrému sponzorovi, bez jehož daru bychom náš časopis finančně nezvládli. V rámci svého vystoupení poprosil všechny přítomné ke spolupráci, při hledání možné, levnější výroby. Po přednesení Zprávy o hospodaření spolku navrhl k hlasování rozpočet pro rok 2011. Tento byl v následném hlasování odsouhlasen. Se současným správcem našich webových stránek, panem Pavlem Kloudou, se dořešily nápady pro jejich zlepšení, či dosažitelnost jejich návštěvníků. Za práci na těchto stránkách bych rád touto cestou příteli Kloudovi poděkoval.

Poté následovaly vystoupení našich členů, kteří promítli snímky z vlastních sbírek i z pozorování. Pan Achrer představil na svých několika snímcích nádhernou orchidej *Stanhopea tigrina*, kterou nafotil na zahradě Lumíra Krále v létě loňského roku. Vůni popsal tak sugestivně, že snad byla i trochu cítit. Dalším přednášejícím byl pan Lichý Bedřich. Fotky rostlin z jeho sbírky, nenechaly nikoho na pochybách o jak kvalitního pěstitele jde. Překrásné kytky vzbuzovaly u přihlížejících obdiv a snad i trochu závist. Posledním přednášejícím byl náš distributor Láďa Skoumal. Ten se byl v loňském roce podívat do Alp a představil snímky tamní přírody a několika rostlin. Ústřední rostlinou celé přednášky byl ale netřesk. Desítky pohledů, stadií vývoje rostliny i charakter stanoviště nám přesvědčivě ukázaly, že i „obyčejná“ rostlina, může být krásná. Po zdařilých představeních byly v tombole, jako již tradičně, vylosovány hezké rostliny.

Ota Ostravský

Obrázky našich členů

***Coryphantha elephantidens* Lem.**

Kulovitá leskle tmavozelená rostlina, jednotlivá nebo odnožující. Stonek dorůstá 14 cm výšky a 20 cm šířky. Velké oblé bradavky jsou až 4 cm dlouhé, u báze až 6 cm široké, axily jsou pokryté bílou vatou. Areoly nesou 6 - 8 zahnutých až 2 cm dlouhých hnědavých okrajových trnů, středové chybějí. Růžové až karmínové květy jsou 8 - 10 cm velké. – Vyžaduje plné slunce, běžný substrát, minimální teplota 13 °C. Mexiko (Michoacán).

***Mammillaria pectinifera* F. A. C. Weber**

Jednotlivá, kulovitá rostlina, 1 - 3 cm v Ø, mléčná šťáva, axily nahé, areoly velmi úzké a dlouhé se 20 - 40 hřebenovitě uspořádanými trny, 1,5 - 2 mm dlouhými, bílými, přitisklými. Květy malé, žluté. Plod podlouhlý, 6 mm dlouhý, semena černá, 1 mm dlouhá, střežovitá se širokým bazálním hilem, tečkované. Pochází z Mexika, Pueblo, poblíž Tehuacan. Známa též jako *Solisia pectinata*.

***Melocactus brederooanus* Buining**

Jednotlivý stonek 10 - 11 cm vysoký a téhož průměru, zelený. Žeber je 10 - 14. Okrajových trnů je 8, jeden z nich je šikmě dolů až 25 mm dlouhý. Střední trn je jeden kolmě odstávající, 18 - 25 mm dlouhý. Cefalium 2,5 cm vysoké a 5,5 cm v průměru, šedobílé s tenkými červenými štětinami. Květy jsou rourovité, karmínově červené 18 mm dlouhé a 4,5 mm široké. Plod 24 mm dlouhý, lesklý, karmínově červený. Roste v Brazílii, ve státě Bahia u Andorinka. Vyžaduje teplé zimování.

Z literatury

Kakteen und andere Sukkulente č. 10 / 2008

Na titulní straně je snímek kuriozity – dvou kvetoucích hlav dichotomicky rozpolceného *Astrophytum asterias*. Musí to být notně stará rostlina, bohužel vyjma jména nejsou ke snímku žádné informace. Žádná velká paráda to však není.

Naopak působivé jsou snímky zářivě červených květů adenií. Areál v němž rostou tvoří Afrika bez západní části, Arabský poloostrov a ostrov Sokotra. Jsou to stromy až 5 metrů vysoké, jejich kmeny jsou u báze i přes metr tlusté. Vzhledem k širokému areálu mají i značně odlišné stonky a listy, takže bylo popsáno víc než pět druhů. Většina odborníků je však dnes považuje za pouhé poddruhy *Adenium obesum*. Uvádí se, že jejich pěstování je snadné, poměrně rychle rostou z řízků i semenáčky, navíc poměrně brzo kvetou. R. Schmied popisuje své, víc jak desetileté zkušenosti s kulturou adenií v pokoji. Jsou značně teplomilné, proto jim vyhradil místo na parapetu okna na jih, pod kterým měl ještě naplno puštěný radiátor. Adeniím se dařilo, rychle rostly ale málo kvetly. Po přestěhování do jiného bytu musel dát rostliny do vytápěného skleníku, kde byly opakovaně napadány sviluškami. Při tom jim opadaly listy a neprosplávaly. Naštěstí postřiky akaricidy na svilušky zabíraly a rychle rostly nové listy. V zimě je nutné udržet teplotu ve skleníku nad 15 °C. To je značně nákladné a pro jiné rostliny i nežádoucí. Proto doporučuje pořídit pro adenie samostatný, menší skleník s vytápěním a přídavným osvětlením. Zálivka závisí na teplotě prostředí. V zimě vyžadují bezlisté rostliny minimum vody, v létě při větším počtu listů má být zálivka vydatnější i s přídavkem hnojiva o nižším obsahu dusíku. Substrát má být převážně minerální a silně vodopropustný, jinak hrozí hniloba kořenů nebo stonku. (8 snímků *A. obesum* subsp. *somalense*, subsp. *swazicum* a subsp. *oleifolium*).

Již delší dobu nabízí jedna kalifornská zahradnická firma ve Vistě záhadný kaktus, který je nejspíš hybridou mezi rody *Discocactus* a *Coleocephalocereus*. Údajně pochází ze zásilky semen „*Discocactus estevesii*“ od jednoho brazilského, dnes již mrtvého, lovce kaktusů. Hybridu má zpočátku kulovité tělo, na hranách žebér jsou červeno hnědé trny, odstávající a nápadně tuhé. V temeni vzniká cefálie z bílé vlny, ze které rostou bílé, trychtýřovité květy s holou trubkou, rozkvétající v noci. Květy lze sprášit pylem diskokaktusů. Tělo starších rostlin se cereusovitě vyťahuje a prorůstá postupně nově vznikajícími cefáliemi. Dle připojených čtyř snímků je více botanická zvláštnost či záhada, než ozdoba sbírky.

Barevně kvetoucí **hybridy *Trichocereus*** slouží u nás jako výborné podložky pro roubování, některé však silně odnožují, nebo mají jehlově špičaté, tvrdé trny. Spreckelmeyer však na 11 snímcích ukazuje jak krásně a bohatě kvetou. Darované odnože hybrid vysadil přímo do půdy 2 velkých skleníků, postavených při zdech domu. Půdu upravil přídavkem perlitu, šterku, hrubého písku a trochou kompostu. Zalévá shora konví podle počasí a potřeby, jednou ročně přidává do zálivky hnojivo Wuxal. Od konce září nezalévá aby půda zcela vyschla. Na zimu podvěsí stěny a strop skleníků polštářkovou folií a za mrazů udržuje pomocí horkovzdušného ventilátoru teplotu 3 - 8 °C. Vyplatí se tyto „podnože“ nechat růst. Tvary jejich těla (kulaté, válcovité, odnožující), otrnění (řídké až divoké), rychlost růstu a věk kdy dosáhnou schopnosti kvést se pohybují ve velkém rozpětí. U něj kvete většina čtyř- a víceletých hybrid, některé opakovaně, nebo větším počtem květů najednou. Jedna silně rostoucí a od báze odnožující hybrida měla najednou víc jak 70 květů a pak po

krátkých přestávkách ještě asi 20 - 30 květů. Nebýt fotografií, těžko by kdo uvěřil. Velká poupata a trychtýřovité květy na masivní květní trubce hýří barvami (bílá, oranžová, růžová, karmínově červená), mnohdy mají květy i více barev. Škoda, že květ nemá delší trvání (asi 3 dny, podle počasí), ale zase kvete jiná hybrida. Bujně rostoucí kusy seřezává, hlavy snadno zakořeňují, pahýly většinou rychle obrůstají odnožemi. Plody obsahují stovky dobře klíčivých semen, ze kterých může po několika letech vyrůst další pozoruhodná hybrida.

Rod ***Pachyphytum*** z čeledi tlusticovitých je domovem v Mexiku. Popsáno bylo víc jak 11 druhů, z nichž se nejčastěji ve sbírkách pěstuje *P. oviferum*. Manželé Breckwoldtovi při potulkách po kopcích, zaniklých dolech a skomírajících osadách se opakovaně setkávali s policejními kontrolami. Ty se ptaly co v těch končinách pohledávají, zda nemají drogy či zbraně a většinou jim naléhavě doporučovaly, aby se rychle vrátili do civilizace. Během této cesty pořídili manželé teleobjektivem řadu snímků kvetoucích rostlin. Po návratu domů se pomocí Lexikonu snažili zjistit co vlastně našli. Na dvou snímcích je nepochybně rostlina patřící mezi pachyfyta, se zřetelným kmínkem, dlouhými lžícovitými listy a bílými květy. Její jméno nenašli a nedovezli si ani odnož nebo lístek, ze kterého by se dala rostlina snadno namnožit.

Mammillaria acultzingensis (= podle osady Acultzingo v mexickém státě Veracruz). Novější objev (1994) má kulovité tělo o Ø až 10 cm při výšce 8 - 10 cm s krátce kuželovitými, šedo zelenými bradavkami. Mladé areoly nesou bílou plst, v axilách je bílá vlňa. Má 15 - 25 krajních trnů, jsou sklovitě bílé, někdy nažloutlé s tmavší špičkou, střední jsou 2 - 4, delší, obvykle 7 - 12 mm dlouhé, jsou-li jen dva pak až 16 mm dlouhé, jehlovité, žluté až nahnědlé. Květy zvonkovitého tvaru jsou leskle tmavě karmínové barvy, cca 20 mm dlouhé a široké, se žlutými prašníky a karmínovou bliznou. Roste v humusu na vápencových půdách, většinou ve stínu okolních rostlin. Pěstovat se má v dobře propustném minerálním substrátu, s přídavkem humusu a vápna, chránit před intenzivním slunečním zářením. Při zimování v suchu snese i teploty kolem 3 - 5 °C. Od nožuje zřídka, množí se výsevy. Někteří autoři ji považují za podrod *M. haageana*, patřící do řady *Elegantes* nebo *Supertextae*.

Mammillaria leptacantha (= jemnotrná) má válcovité tělo, odnožující u báze i z boku, o Ø 4 - 5 cm a výšce 5 - 10 cm. Kuželovité mamle mají oblou špičku s kruhovou areolou. V axilách bývá trochu vlny a chlupů. Krajních trnů je 22 - 28 o délce 3 - 5 mm, jsou bílé. Střední většinou 4 o délce 15 - 40 mm, hnědé barvy, nejdelší spodní má háček. Květy ve věnečku kolem temene jsou 25 mm dlouhé a 15 mm široké, karmínově růžové se světle žlutými prašníky a zelenobílou bliznou. Pochází z mexického státu Oaxaca, roste ve štěrbinách mezi porézními kusy lávových vyvělin. Vyžaduje minerální substrát s malým přídavkem humusu, v době vegetace pravidelnou závlahu a světlé, slunné stanoviště. V zimě světlé, suché místo kde teplota neklesne pod 3 - 5 °C. Má variantu s čistě žlutými trny a růžovými květy, nebo s hnědými trny a žlutými květy.

V srpnovém čísle KuaS psal Mordhorst o vzniku chlorotických hybrid kaktusů. V dalším článku **se zabývá kvetením tří hybridních echinopsisů** s výraznými projevy ztráty chlorofylu. Zatím co běžně se lze setkat s květy „zlatého“ *Chamaecerusu*, nebo červených, žlutých či „strakatých“ forem *Gymnocalycium mihanovichii*, informací o květech chlorotických forem hybridních echinopsisů je pořádka. Na sedmi snímcích autor dokumentuje, že i tyto formy jsou schopny kvést, byť ne tak bohatě, jako normální exempláře. Asi jen velký sběratel hybrid zná kytky s názvy „Red Spider“ (Červený pavouk), „Violett-Rote Wandelblume“ (Fialovo červeně kvetoucí překvapení), nebo „Stachelige Banane“ (Trnitý banán). Jsou to

vzájemně několikanásobně zkřížené hybridy *chamaecereusů*, *lobivií* a *hildewinterií*. Ze semen hybrid s lobivii nebo hildewinteriemi většinou rostly semenáče kompletně chlorotické (zpravidla žluté), ojediněle jen se světlejší pokožkou. Další růst jim umožňuje časně roubování na *Pereskiaopsis* nebo semenáče *Echinopsis*, později přeroubování na zakořeněné řízky *Eriocereus jusbertií*. Právě tato silná podložka přispěla k tomu, že chlorotické hybridy také kvetly.

Většina kaktusářů hledá při návštěvě Mexika známé „mexikány“ jako jsou astrofity, echinocereusy, nebo ariokarpusy a jiné. V lesích údolí Jaumave, podél řeky Rio Verde, však roste další pozoruhodný kaktus - ***Selenicereus spinulosus*** (= s měkkými trny). Byl objeven již 1828 a zcela nezaslouženě je přehlížen, v našich sbírkách chybí a jeho květ téměř nikdo nezná. Liší se od karibských druhů rodu *Selenicereus* některými vlastnostmi, které jsou pro pěstitele výhodné. Výhony *S. grandiflorus* a příbuzných druhů jsou dlouhé metr i více, ve skleníku vytváří houštinu vyžadující hodně prostoru a podpůrnou konstrukci. Potřebují teplejší zimování (8 - 10 °C), jejich nádherné květy se otvírají jen v noci na pár hodin, takže kdo je chce vidět musí ponocovat. *S. spinulosus* se však spokojí se zimní teplotou 1 - 3 °C, ba ani krátký mrazík mu neškodí. Může být vysazen v závěsném kontejneru, jeho výhony nejsou delší než 30 cm. Od května po celé léto může bez problémů růst ve světlejší koruně ovocného stromu. Jako substrát se osvědčila prodávaná drcená kůra, zajišťující jak přístup kyslíku ke kořenům, tak ochranu před jejich trvalým přemokřením. Pomalý rozklad kůry stačí k výživě epifytů, malý přídavek granulí hnojiva na jaře však neuškodí. Kvete většinou o letních nocích, i ještě pár hodin ráno. Květ se podobá květu Královny noci, je 15 cm dlouhý, zevní květní plátky jsou jasně narůžovělé, vnitřní mají horní část čistě bílou, směrem do jícnu květu jemně růžovou, jícen zářivě žlutý. Dlouhé prašníkové nitky s prašníky mají krémovou až žlutou barvu, přečnává je světle žlutá blizna. (4 snímky).

Mezi milovníky sukulentů je hledaný a ceněný rod ***Brachystelma*** pro velké hlízy a zvláštní hvězdicovité květy. Většina ze cca 120 druhů roste však jen krátce a je pěstitelsky dost náročná. Relativně snadnějším je pěstování ***B. huttonii***, která pochází z východní oblasti Jihoafrické republiky. Je to také neofyt, čili její zásobní orgán, hlíza o Ø asi 5 cm, je uložen v zemi. Zelené stonky s úzkými (jen 3 mm) listy o délce 2 - 3 cm na počátku doby vegetačního klidu zasychají. Drobné květy o průměru asi 1 cm mají pět úzkých, čokoládově hnědých cípů a uprostřed jasně žlutou „korunku“. Na rozdíl od běžnější *B. foetida* (= smradlavá) je u tohoto druhu zápach mnohem slabší. Kvete téměř bez přestávky od dubna až do podzimu. Vegetační klid má od poloviny listopadu do března. Autor ji pěstuje v hlubokém kořenáči a v běžné půdě pro kaktusy, do níž sadí jen dolní polovinu hlízy. Do první zálivky přidává fungicid, množství vody se řídí množstvím stonků a listů. Při zimování stačí teplota 8 °C, tento rod často bývá napadán sviluškami (červený pavouček) (3 snímky).

MUDr. Vladimír Plesník

Z kapsáře starého kaktusáře – 25.

Jaká by to byla historie kaktusářství, kdyby v ní chyběly osobnosti mající největší zásluhy o rozvoj našeho koníčku a kdyby v ní nebyly aspoň nějaké dokumenty o úrovni tehdejších sbírek v naší republice. V tomto kapsáři využívám

některých snímků ze Stejskalovy diskety a pokusím se Vám aspoň slovy přiblížit co představují. Jsou zde tři snímky z výstavy kaktusů v Brně roku 1930. Na všech jsou rostliny kolínské firmy Kozelský s velkým nápisem „tuzemské pěstění“. Za velkým stolem, plným různých kaktusů a sukulentů, stojí důstojná postava pana Kozelského (230). Na parapetu přistaveném ke zdi jsou velké, výstavní kusy grusonů, mamilárií, *Not. leninghausii* a další. Již na prvý pohled překvapí dnešního kaktusáře velký počet roubovaných rostlin. Při prohlídce těchto snímků se nemohu ubránit vzpomínce na mé setkání s panem Kozelským. Bylo to někdy po roce 1960, kdy jsem se jako dychtivý kaktusář-začátečník zastavil v Kolíně a doptal se na sídlo firmy. Ač jsem nebyl ohlášen přijal mne sám majitel firmy (více zaměstnanců už neměl) a zavedl mne do velkého, už se rozpadajícího skleníku hangárovitého typu, v němž se na jednom stolku krčila asi dvacítko kaktusů. Třaslavou rukou ukázal na nabízené rostliny a řekl několik vět o bývalé slávě firmy a nynější bídě. Ač jsem nesbíral mamilárie (*bocasana*, *elongata* a nějaké zelené), ani gymna, koupil jsem si aspoň jedno bez jmenovky a doma jsem rostlinu označil nápisem „Kozelský“. Bohužel dlouho nežila, po roce zašla zcela bez kořenů.

Následuje prohlídka velkých skleníků v Lednici. Snímky jsou popsány jako „skleník ve 30. letech 20. století“. Na celkovém pohledu zvenčí (266) jsou tři dlouhé skleníky, stíněné rákosovými rohožemi. U vchodu stojí trojice mužů, v jednom z nich tuším hlavního zahradníka Grose. Jeho podoba je totiž zvěčněna na snímku z interiéru skleníku (263). Je to muž kolem padesátky, ve vestě zdobené řetízkem kapesních hodinek, s cigaretou v koutku úst a s velkým exemplářem *Aeonium* (?) v rukou. Pohled na čelo skleníku a na jeho parapety ukazuje značné bohatství vzrostlých i menších roubovaných kaktusů, promísených s velkými sukulenty. Jsou zde opět velké grusony, echinokaktusy, velké, rozvětvené cereusy. Většina rostlin je opatřena jmenovkami, které však na snímku nejsou čitelné. Jsou jednotlivě vsazeny do květináčů a ty jsou do poloviny výšky zapuštěny do substrátu. Povrch parapetů je z velké části zarostlý kobercem nízkých rozchodníků (možná). Jeden snímek (265) byl pořízen v odděleném skleníku pro vlhkomilné rostliny. V záplavě rostlin poznávám velké, kvetoucí bilbergie a od stropu a po stranách visí košíky s orchidejemi a dalšími rostlinami. Nepochybně stály tyto skleníky za návštěvu.

Ozve-li se jméno Sadovský, napadne našeho kaktusáře hned slovo *Astrophytum*. Ale dokumentární snímky ukazují, že začátky jeho sbírky byly jiné. V roce 1925 byl pořízen snímek (199) ještě mladého Sadovského s dcerkou a nějakým mladíkem, kteří stojí na zahradě u stolu. Na něm je odhadem stovka různých menších kaktusů, astrofytů mezi nimi nevidím. Další snímek ukazuje část pultového skleníku při zdi, na jiných snímcích jsou květináče se sedmi různými gasteriemi nebo s monstrózními cereusy. Jediný snímek ukazuje podle vzhledu asi importní *A. myriostigma* v květu (201).

Následuje kvetoucí *Cereus azureus* ze sbírky Mareše v roce 1930, dvě kvetoucí *Mammil. longimamma* (205) ze sbírky dr. Lásky, a rostliny ze sbírky prokuristy Šobra: roubovaná hlava *Pilosocereus celsianus* var. *brüenoviii* (206), *Gymnocal. saglionis*, kvetoucí *Anhalonium williamsii* z roku 1935 (208) a další kvetoucí kaktusy: *Gymnocal. platense* (209), *G. quehlianum*, *Echinorebutia pseudodeminuta robustiflora* (211), *Rebutia minuscula* a *Echinorebutia pseudodeminuta* typ (213). Rebutie jsou roubované na cca 10 cm vysokých podložkách cereusů.

Také další snímky jsou datovány rokem 1935. Je zde kvetoucí *Cereus flageliformis* ze sbírky ing. Zahradníka (214), s květy jsou i *Rebutia deminuta*, *Echinocereus weinbergii*, *Pragochmaecereus* Čeněk Mareš, *Rebutia minuscula*

(neroubovaná !), *Phyllocereus* (219), *Microspermia sanguiniflora* (220) a *Epiphyllum truncatum* var. *allensteinii multiflorum* z roku 1932 (221).

Závěr kapitoly Obrázky tvoří převážně portréty: (221) je zde Benedikt Roezli s prošedivělou bradkou, který kolem roku 1874 sbíral rostliny v Mexiku, Peru a Bolívii pro firmu Haage. Mnohem novější je snímek datovaný 10.12.1940, na němž je skupina kaktusářů (Fleischer, W. Andreae, Dr. Schütz, Sadovský a Šimek). Když jsem si snímek (223) prohlížel, překvapila mne až neuvěřitelná shoda mezi tváří dr. Schütze a našeho ing. J. Vícha. Je zde snímek V. Vojty ve skleníku, držícího v rukou velkého grusona a ferokaktus (225). Pamatuji si na návštěvu jeho sbírky a na skleník, tak přeplněný velkými rostlinami, že návštěvníci mohli projít uličkami jen jednotlivě a to ještě bokem. Portrét L. Papírníka je oživen malým psíkem, kterého chová v náručí (228), dr. Schütz má být autorem snímku zahradníka J. Brettschneidera (300). Opakuje se snímek J. Šuby, sedícího na okraji pařeniště s kaktusy (280). Ve skleníku dr. Kaisera trůnila skupina velkých astrofyt (importy ? 226-227). Mezi historické dokumenty také patří otisk prvního spolkového razítka spolku *Astrophytum* z roku 1924. Má český a německý nápis „Spolek pěstitelů kaktusů v Brně – *Astrophytum*“. Hromadné návštěvy ve sbírkách byly tehdy zřejmě významnou společenskou událostí. Na snímku (301) popsaném jako „Návštěva kaktusářů u p. Seidla v Průhonicích“, je skupina asi 30 lidí, důstojně hledících do objektivu. Většinu hostů tvoří ženy a mládež, muži se skrývají v pozadí velkého pařeniště s kaktusy, nebo snad na jiném, přitažlivějším místě. Z roku 1926 mají být dva snímky (248-9) z výstavy kaktusů W. Haage-ho v Drážďanech. Jsou zde reprezentační kusy grusonů (jak jinak), vlasatých *Cereus*ů, opuncí a „podrost“, včetně mnohohlavých trsů mamilárií.

Časopis „Spolkové zprávy *Astrophyta*“ od roku 1927 uveřejňoval na titulní straně snímky z Fričových štočků. O původně zapůjčené štočky se později rozpoutal vášnivý majetnický spor, který nadlouho znepřátelil AVF s některými brněnskými kaktusáři. Připomenu jen obsah použitých fotografií: skupina šesti dobře rostlých *A. asterias* (240), skupina šesti různých astrofyt (241), čtyři asi importní kusy anhalonií (242), skupina astrofyt s hlavou *Cephalocereus senilis* (243), dvě formy („polomonstrózní a polokristátní“) *Chamaecer. silvestrii* (244), kvetoucí *Gymnocal. quehlianum* (245), květ hybridního *Gymnoc. denudatum* (246) a *Echinocactus horizonthalonius* se dvěma květy (247).

Někdy platí, že lépe je vidět, než jen slyšet nebo číst o tom co bylo. Myslím, že právě pomocí Stejskalovy diskety máme možnost „na vlastní oči“ se přesvědčit, jací kabrňáci byli naši staří kaktusáři. Doufejme, že jednou si totéž budou o nás myslet naši následovníci.

MUDr. Vladimír Plesník

Ohlas na "kapsář" č. 22 - II. A. V. Frič a Očista...

Nedávno jsem obdržel z Ostravy několik posledních čísel časopisu *Ostník* a jako nadšence o kaktusářskou historii a osobu A. V. Friče mne potěšily články MUDr. V. Plesníka " Z kapsáře starého kaktusáře" a také "Ohlas na kapsář č. 22" od pana Ing. Vícha. A zde jsem našel zmínku - "... vydával dokonce nějaký časopis či noviny.

Já jsem tyto tiskoviny osobně neviděl...", v souvislosti s Fričovým bojem proti tehdejšímu ministrovi zahraničních věcí RČS dr. E. Benešovi. Dovolil bych si přijít se svou troškou do mlýna a upřesnit, o jaké tiskoviny zde šlo. Jednalo se o Fričem vydávaný politický časopis, či spíše sešitové letáčky OČISTA, kterých byl autorem, vydavatelem i nakladatelem. OČISTA se objevila po vzniku československé republiky a vyšlo celkem 43 čísel. Jedná se o vzácné tiskoviny, kterých se mnoho nezachovalo a objevení každého čísla je malým sběratelským svátkem! Frič prostřednictvím OČISTY bojoval proti nešvarům, které se objevily po vzniku nového státu a zejména proti některým tehdejším představitelům, ať již to byl zmiňovaný dr. Beneš či generální inspektor československé armády, spisovatel J. S. Machar. Vzhledem k "ostrému peru" A. V. Friče se vyskytlo mnoho problémů, zejména s kolportáží, kterou zajišťovali studenti či nezaměstnaní, policie mnohá čísla konfiskovala a celkově Frič na vydávání OČISTY prodělal značné peníze. Ale ve své době byl o tento časopis zájem a mnoho lidí se s názory zde uveřejňovanými ztotožňovalo. Jen pro představu několik názvů čísel OČISTY: Proč jsem přestal být protibolševikem? / Pařížská kuchyně míru / Paviáni / Machare, styďte se! /. OČISTA byla vydávána formou sešitků o čtyřech až dvanácti stranách, text v ústředním sloupci a po stranách byly krátké zprávičky a informace, provedení bylo podobné jako například v kaktusářském spisku " Abablehnung...!

OČISTA sice nemá s kaktusářstvím přímo nic společného, ale jedná se zde o pohled na názory a jednání A. V. Friče, který patří do historie našeho kaktusářství jako největší osobnost.

Příloha: 1/Obálka ročníku 1919 - 1920 Letáků OČISTA
2/Satirický obrázek A.V.Friče na nalezišti

Jiří Vochozka

Poznámkový notes 2010 – 6.

KL deník z velkého vandru po Argentině 29. 12. 2009 – 12. 2. 2010

28. 1. 2010 – čtvrtek

Pěkné slunečné ráno, v 7.30 hodin bylo 11 °C. Pomalu balíme věci, v dále slyšíme zastavovat příjezdící auto u policejní kontroly. Z ničeho nic kolem nás projel nákladní vlak po blízké koleji, což jsem se úplně divil, protože vlaky zde už moc nejezdí. Loučíme se s policajty, ještě nám dávají dvě mapy provincie SALTA a vyrážíme. Po asi 16 km zastavujeme na průzkumnou cestu, nádherný kamenitý svah přinesl plno pěkných kaktusů. Dominují malé *Trichocereus pasacana* možná forma *poco*, *Gymnocalycium spegazzinii*, *Maihueniopsis glomerata*, *Pyrrhocactus umadeave*, *Airampoia tilcarensis*, žlutá i hnědá forma, *Parodia stuemeri* a *Lobivia chrysantha*. Stáli jsme ještě dvakrát, naposledy u ARROYO INCA HUASI, kde rostly *Gymnocalycium spegazzinii*, *Echinopsis ferox* var. *longispina*, *Maihueniopsis glomerata* a malá tmavá opuncie. Pak už vyjíždíme na průsmyk ABRA BLANCA ve výšce 4080 m. fotíme se u cedule, památeční foto. V tom začaly náhle padat kroupy, dostal jsem bombu do palice, Honza jich však schytl více, neboť byl kousek dále na kopečku. Schovali jsme se do auta, zapisujeme poznámky a mraky se jakoby vyjasňují. Jdeme prozkoumat vršek (bod 163). Jenom jsme vylezli kousek do kopečka, přijelo auto se známými kaktusáři – Poláškovci. Uvítání a opět na kopec. Hlavním druhem, který jsme hledali, byla *Rebutia einstairii*. Honza ji našel za chvíli na prvním kopečku, pak už to šlo rychle, bylo jich zde poměrně hodně. Ještě zde rostly nějaké lobivie, jedna *longispina*, druhá menší, ale nevím jaká. Ještě jedno společné foto u cedule a loučíme se. Jedeme každý na jinou stranu, my pokračujeme dále, oni se vrací zpět. Jedeme po náhorní planině spoustu kilometrů ve výšce 3400 m, ke konci se výška ještě zvyšuje až na 3700 m. špatně se dýchá. Po cestě jsme zastavili u SALINAS GRANDE, kde rostly nádherně vytrněné *Lobivia ferox*. Blíží se večer a pořád nesjíždíme dolů. Rozbalujeme rychle stany, fouká silný vítr, ve 21.30 hodin bylo jen 7 °C. Honem do teplých spacáků. V noci se špatně spalo, nemohl jsem dýchat, ani kluci, pořád jsem se převaloval, navíc celou noc kolem jezdily auta. 31. noc – bod 167.

29. 1. 2010 – pátek

Ráno kosa jako hrom v 7.30 hodin jen 3 °C. Vaříme kávičku, sušíme stany, v noci dvakrát přšelo. Jakmile sluníčko vylezlo, hned se dělá teplo. Při balení se na nás přišel podívat starší gaučo z nedalekého domu a nabízel nám chleba a koku. Odmítli jsme, neboť jídlo máme nakoupené a koku jaksi nepotřebujeme. Dobalili jsme věci a vyrážíme směr PURMAMANCA. Cesta stále stoupá do kopce, zastavujeme na ALTOS DE MORADO ve výšce 4170 m a děláme foto. Jsou zde indiáni a prodávají vyškrapané obrázky do kamene. Dva jsem si koupil za 13 peso, jeden větší a jeden menší. Přijeli nějakí motorkáři a také se fotili (bod 168). Projeli jsme dolů i město a jeli na křižovatku směr TILCARA a na druhou stranu směr SALTA. Kousíček za křižovatkou je lokalita *Blossfeldia liliputana*. Prohledáváme svah a fotíme kytky, když v tom zatroubí auto. Už jsou tu znovu naši známí Poláškovci, kdybychom se domluvili, tak bychom se tak přesně nesetkali, je to prostě náhoda. Prošli také lokalitu, chvíli jsme pokecali a rozešli se zase každý na jinou stranu. My jsme se jeli podívat do města na trhy a posléze na oběd. Koupil jsem si dvě CD a dvě mapy. Je střídavě oblačno, od hor se natahují mraky ve 14 hodin bylo 30 °C. Když se Víťa vrátil, vyrazili jsme na další cestu. Musíme pomalu uvažovat na zpáteční cestu na jih,

takže se začneme točit na SALTA. Mírně jsme odbočili doleva a v GRAL. GÜEMES jsme načepovali benzín. Bylo teplé odpoledne v 16.30 hodin bylo pouhých 41 °C ve stínu. Pokračovali jsme dále a odbočili jsme ke kopečkům na LA CANDELARIA. Jeli jsme dlouze kopcovitou cestou a hledali místo na spaní. Přibližně v místě hranice mezi provinciemi TUCUMAN a JUJUY jsme našli dobré místo u cesty (bod 171). Po této cestě nikdo nejezdí, až ráno zde projeli gaučové. V klidu jsme uvařili nudle s masem a zeleninou, postavili stan a dlouze diskutovali u vínečka. Večer bylo 24 °C ve 22 hodin.

Přejezd přes průsmyk ALTOS DE MORADO ve výšce 4170 m (29.1.2010)

30. 1. 2010 – sobota

Vstáváme brzy před svítáním, neboť GPSka nějak automaticky posunula čas, ukazovala 7.30 hodin, zatímco všechny další hodiny ukazovaly čas 6.30 hodin. Musíme po cestě zjistit, jestli je zde čas nějak upraven. V tuto dobu bylo 16 °C. Sluníčko rychle vystupuje nad obzor a teplota rychle šplhá nahoru. V 8 hodin je už 31 °C. Honza prošmejdil blížký kopeček, nedal mu pohled na rozkvetlé *Ipomea carnea* a kousek dále velké množství žlutě kvetoucí gazánie a jiné zajímavé rostliny. Vířá pouští v radiu pěkné melodie z CD, které jsme si koupili, většinou hrané na píšťaly a kytary – dost dobré. Projíždíme dále krajinou, rostou zde bílé popínavé rostliny, *Tillandsia*, *Rhipsalis salicola*, pěkné druhy trav atd. Děláme jen náhodné zastávky na focení zajímavých rostlin. Po cestě dostáváme první defekt (bod 172) asi ve 12 hodin, při teplotě 35 °C. Honza se urychleně vrhnul na výměnu předního levého kola. Vyměněno bez problému, naštěstí jsme dali auto do stínu. Kousek dále jsme narazili na gomérii, kde jsme nechali kolo zalepit. Gomér to zalepil dvěma záplatami. Nevím,

jestli udělal dobře. Naproti přes cestu byla benzínka, tak jsme zajeli načepovat, dali si chladnou coca-colu a vyjeli za vesnici. Podivné zvuky signalizovaly opět prázdné kolo. Asi špatně zalepené a nebo ještě jedna díra. Opět výměna rezervy a zajeli jsme zpět k našemu gomérovi. Popojížděním ve 40 °C vedru je příjemná věc, alespoň se roztečou nějaké tuky. Gomér už řekl, že potřebujeme větší záplatu, kterou on neměl. Jeli jsme dále do města TUCUMAN a při cestě navštívíme dalšího goméra. Tento byl velice šikovný a rychlý, záplatu měl a rychle nám to opravil. Hned nato jsme se zajeli umýt na benzínku YPF a zatelefonovali domů. Vše OK. Jedeme nakoupit jídlo. Obchodníky jakoby se nám vyhýbaly a malé obchůdky jsou v sobotu navečer zavřené. Zastavujeme se v malém občerstvení, dáváme si řízek s chlebem. Pak už pokračujeme dále. Zastavujeme po výjezdu do hor na odstavné ploše mezi skalami, kousek před LA MERCED. Pomalu se stmívá, po rozložení tábora sedíme v teplém večeru a při troše vína. Ve 22 hodin bylo stále ještě 26 °C. Bod spaní 173. 33. noc.

31. 1. 2010 – neděle

Poslední lednový den nás přivítal dost nevšedně. Všude kolem nás se valila mlha, 23 °C v 7.30 hodin, cítíme se jako v prádelně, ještě že pofukuje větrík. Kolem jezdí plno aut hned po ránu, asi se zde pracuje i v neděli. Před odjezdem jsme prošli blízké skály, na některých rostlo velké množství *Parodia catamarcense*? s červeným květem a *Helianthocereus grandiflorus*. Je dusno jako prase a muchy žerou jako sviňa. Je třeba vyrazit dále. Vyrážíme směr CATAMARCA. Před městem odbočujeme na CUESTA DE LA PORTEZUELA a vyjíždíme až na MIRADOR – vyhlídka. Děláme pár obrázků a vracíme se zpět, asi 2 km od odbočky roste *Gymnocalycium nigriareolatum*, *Parodia microsperma*, *Cleistocactus smaragdiflorus*, *Echinopsis aurea*, *Stetsonia coryne* a další. Všude roste rod *Tillandsae*, hodně a v několika druzích – Víta bere všechno. Po cestě dále nakupujeme jídlo a odbočujeme z hlavní cesty na MIRAFLOPES. Roste zde spousta pěkných kaktusů i jiných zajímavých rostlin. Jen z gymen jsou zde tři druhy. *Gymnocalycium saglionis*, *ocultum* a *pflanzii* var. *argentiniense*. Z jiných druhů lze vzpomenout *Cleistocactus baumannii*, *Harrisia pomanensis*, *Cereus forbesii*, *parodia* a další. Z této lokality je to už jen 7 km po úzké horské cestě na průsmyk CUESTA DE LOS ANGELES, kde roste červeně kvetoucí *Gymnocalycium carminanthum*. Po zpáteční cestě jsme si kousek zajeli, tak to dopadá, když se neposlouchá GPSka. Bylo to však jen kousek a bez problému jsme se vrátili na hlavní cestu. Pak jsme se vydali na poutní místo SEÑOR DE LA PEÑA. Zde jsme se utábořili se svolením správce střediska a nemuseli jsme stavět stany. Byli jsme pěkně v zákrytu. Začal foukat silnější vítr, takže nám to vyhovovalo. Uvařili jsme opět nudle s masem a hráškem a chystali se na spaní. Bod spaní 177 – 34. noc SEÑOR DE LA PEÑA. VE 22 hodin, je stále teploučko 26 °C.

1. 2. 2010 – pondělí

Příjemné teplo pokračuje i ráno v 7.15 hodin je 24 °C. Hned po výjezdu, asi 2 km vidíme kvetoucí *Echinopsis leucantha*, zastavujeme na focení. Roste zde nádherně vytrněný *Echinopsis aurea* var. *falax*, *Tephrocactus alexanderii*, *articulatus* a další zajímavosti. Zapomněl jsem napsat, že hned na místě spaní procházíme lokalitu a sbíráme semínka *Gymnocalycium nidulans* a *Jatropha excesa*. Přijeli jsme do pěkného městečka ANILLACO, kde nakupujeme jídlo a Honza boty. Pak zajíždíme za město do balnearia, které je dost pěkné, bohužel v potoku moc vody není. Můžeme však využít místní vodovod a jiné vymoženosti. Rozhodli jsme se, že zde už zůstaneme, i když je ještě brzy a počistíme semena, uděláme velké prádlo,

hygienu atd. I kaktusář si musí odpočinout od lokalit a dělat jiné užitečné práce. Stalo se, uvařili jsme si oběd a pustili se do čištění semen, přesto jsme se šli podívali na *Gymnocalycium kieslingii* var. *castaneum*, které zde roste. Je toho hodně, vše jsme nestihli počistit, ale alespoň to nejněžnější jsme zvládli. Třeba ještě podle času někde zastavíme. Večer ve 20 hodin je 26 °C. Bod spaní 179 – 35. noc. A NILLACO, balnearium. Večer nám správce slíbil salám, říkal, že ho přinese za 5 minut, ale přinesl ho až za tři hodiny, prostě klídek. V noci bylo horko.

Kudlanka na květu *Echinopsis leucantha*, SEÑOR DE LA PEÑA (1.2.2010)

2. 2. 2010 – úterý

Ráno v 7.45 hodin je 22 °C. Využíváme sprchy, dávám e si všichni ranní osvěžující koupel. Prádlo už je všechno suché a sbalené, poslední drobné úpravy a vyrážíme na další cestu. Je pod mrakem, bude lepší cestování, než ve vedru. Uvidíme, jak dlouho to počasí vydrží. Zastavujeme na náhodnou zastávku mezi AQUA BLANCA a LAS PEÑAS, kde rostou zajímavé kaktusy a jiné rostliny *Gymnocalycium riojense* var. *piltziorum*, *alboareolatum*, *kieslingii* var. *castaneum* a další. Pak už vyjíždíme novou cestou, která nikam nevede na PAMPA DE LA VIUDA podívat se na *Gymnocylicium uebelmannianum*, známou lokalitu z loňska. Pak jsme popojeli až na konec asfaltky a šli jsme se podívat na *Austrocylinropuntia verschaffeltii*. Něco dobrého jsme pojedli, sluníčko začalo posvicovat a teplota šla rychle nahoru, za chvíli bylo 30 °C. Když jsme jeli dále, tak jsme zastavili náhodně za LA RIOJA v rovině, kde v 16.15 hodin bylo horko 41 °C, vedro jako prase. To už nás doprovázelo až do noci. Na LOS COLORADOS, kde rostou čtyři druhy gymen (*G. coloradense*, *schickendantzii*, *saglionis* a *riojense*), bylo v 18.30 hodin 37 °C. Potom

jsme zajeli do CUEVA DEL CHACHO, kde měly být jeskyně. Odbočka vede přes nějaký ranč a gaučo nám ochotně vysvětlil cestu a otevírá bránu. Vjíždíme do nějakého pískového řečiště, kde vede cesta, ale po deštích to vypadá dost nebezpečně, hrozí to zapadnutím v písku. Málem se nám to podařilo pod starým železničním mostem. Raději auto vyprostíme, otáčíme a chystáme se na vrácení. Před tím však děláme prohlídku okolí. Já jdu rychle k blízkým skalám, kde je uvedena jeskyně. Ještě dále mají být kresby původních obyvatel petroglifos, ale je to pěšky daleko, tak se vracím. Kluci jášají, neboť našli kousek od mostu spoustu nádherných kaktusů, z kterých se vyklubal *Pyrrhocactus bulbocalyx*. Opravdu krásná lokalita. Pak už hledáme spaní, odbočujeme pod červené skály, kde jsme spali už loni. Stále je dost horko, ještě ve 22.30 hodin je 30 °C. Větrík nám mírně pofoukává nebo nefučí vůbec, proto je dusno. V dáli za horama hřmí, létají blesky, ale tady to nehrozí. Stavíme jen půl stanu, bez vrchní části, abychom se mohli dívat na hvězdnou oblohu. Do spacáku se nedá vlézt, zapoceni leháme na karimatku. Bod spaní 185 – 36. noc.

Gymnocalycium riojense var. *piltziorum*, u AQUA BLANCA

3. 2. 2010 – středa

Horko nás budí už ráno v 7 hodin je 23 °C, ještě že trochu foukne větrík. Kousek od stanu kvete *leucantha* a rostou krásné velké *Gymnocalycium riojense*. Pomalu se chystáme na odjezd v 9 hodin při teplotě 29 °C. Jedeme na jih na SAN RAMON a nadále směr MALANZAN. Před městečkem si dáme jednu cvičnou lokalitu, kde rostou tři druhy gymen: *G. saglionis*, *catamarcense*, *schickendantzii*. V MALANZAN fotíme kostel a stavujeme se na oběd, řízek s vajíčkem byl dobrý.

Teplota nás však zmáhá, ve 13.30 hodin, když chceme odjet, je už ve stínu 46 °C. Podle šefa hospody jel přes vedlejší vesnici závod DAKAR. Jedeme dále a u SOLCA objevujeme několik nádherných, vonících tillandsií *Tillandsia ixioides* spolu s dalšími druhy *Tillandsia duratii*, *bryoides*, *capilaris*. Společně zde roste *Gymnocalycium castellanosii*. Dále zastavujeme na PETROGLIFOS, nádherné kresby na skalách – PARQUE PCAL. GUASMAY blízko vesnice EL LORO. Na červených skalách rostly opět parodie, *Gymnocalycium castellanosii*, *Harrisia pomanensis* a pěkné *Cleistocactus baumannii*. Před CHEPES se začalo mračit a ze všech stran se stahovala bouřka. Po cestě se přehnal déšť a před městem už nepršelo. Při vjezdu byla pěkná parillada, ale nezastavili jsme. Posléze Víťa chtěl jít hledat hotel, bylo však 17.30 hodin a říkám, že bychom mohli ještě zajet na lokalitu *Gymnocalycium boszingianum*, asi 10 km vzdálené. To se Víťovi vůbec nelíbilo a snažil se dělat vše, aby tam nejeli. Nakonec jsme tam jeli, ale jak naschvál se spustil silný déšť. Za čtvrt hodiny však bylo po dešti. Po obhlídce lokality se zase zatáhlo a začalo mírně pršet. Vedle je postavený nový, neobydlený dům s terasou, kde jsme se uchýlili. Ještě v noci jednou bouřilo a začalo mi pršet na nohy, musel jsem otočit karimatku, vítr vše nad ránem rozfoukal. Bod spaní 189 – CHEPES VIEJO – 37. noc.

4. 2. 2010 – čtvrték

Ráno foukal poměrně silný vítr, který však rozehnal mraky a sluníčko pěkně vylezlo. V 7.30 hodin bylo 16 °C, což po úmorných vedrech bylo celkem příjemné. V CHEPES jsme nabrali benzín a vyrazili směr jih na CORRAL DE ISAAC. Po cestě jsme dělali jednu cvičnou lokalitu, nic zajímavého. Jedeme dále až za CORRAL DE ISAAC a zastavujeme na Jardové lokalitě směr NUEVA ESPERANZA na *Gymnocalycium bodenberderianum* var. nov., spíše však nový druh, rostoucí v děsně husté, pichlavé, keřovité buši, téměř neprůchodné, výše trochu schůdnější. Pak se vracíme přes ULAPES na sever až na Ruta 38 a po ní na východ do CORDOBA. Po cestě zastavujeme náhodně asi 2 km před vesnicí DESIDERIO TELLO, kde nacházíme prakticky podobné *Gymnocalycium bodenberderianum* jako u předešlé lokality. Po přejezdu hranic s policejní kontrolou dojíždíme do vesnice TUCLAME, kde odbočujeme na prašnou cestu směr AQUA DE RAMON. Blíží se tma, tak hledáme místo k nocování. Musíme však ujet několik kilometrů, než nacházíme trochu vhodné místo mezi AQUA DE RAMON a LA PLAYA. Jako včera se najednou začínají stahovat černé mraky a hrozí to deštěm. Dokonce při psaní záznamů mírně poprchává, proto musím končit a zbytek nechat na ráno. Poseděli jsme chvíli při vínečku, ve 22 hodin bylo 24 °C. Bod spaní 193 mezi AQUA DE RAMON a LA PLAYA, 38. noc.

Pohled na hory při sjezdu z ABRA BLANCA

Ostník – 40 let

Čtyřicet let může být v životě málo, ale někdy hodně, záleží při jaké záležitosti jubileum vzpomínáme. Dnes bych chtěl vzpomenout výročí, které nemá v českém kaktusářství konkurenci. V březnu roku 1971 vyšlo v Ostravě první číslo Ostníku. Co k tomu dodat, když už bylo vše napsáno. Snad jen, aby to tak ještě dlouho vydrželo.

Informace

- přednáška 4. 4. 2011 – Roman Štarha - Flora Keni a Ugandy 2011
- přednáška 2. 5. 2011 – Jaroslav Vích - Brazílie 2011
- 28. - 29. 5. 2011 – dvoudenní zájezd do sbírek v Polsku
- 1. - 3. 6. 2011 – výstava kaktusů ve Stanici přírodovědců
- 24. - 26. 6. 2011 – Kaktusy v Pobeskydí 2011

- 26. 3. 2011 – Tradiční pražské sympozium v Praze 2011
- 1. 5. 2011 – Prvomájové otevírání skleníků v Chrudimi
- 20. - 22. 5. 2011 – XVI. Otevírání kaktusové sezóny ve Dvoře Králové n. L.

- Schůzky pěstitelů kaktusů a jiných sukulentů s promítáním obrázků a přednáškou se konají **každé první pondělí v měsíci** (mimo letních prázdnin) v 17. hodin, ve **Stanici přírodovědců v Ostravě-Porubě** (Čkalova ulice, u zimního stadionu). Přijďte mezi nás.
- Nová adresa našich Klubových stránek: www.pavko.cz/kko
- Informace týkající se činnosti Klubu kaktusářů v Ostravě i příspěvky do Ostníku zasílejte na adresu předsedy: lumir.kral@seznam.cz

Adresy autorů:

Král Lumír, e-mail: lumir.kral@seznam.cz

MUDr. Plesník Vladimír, e-mail: vplesnik@volny.cz

Ostravský Ota, e-mail: Otas.O@seznam.cz

Vochozka Jiří, e-mail: arch.sek.scspks@seznam.cz, tel. 732331852

OBSAH – BŘEZEN 2011

Z naší činnosti	34
Obrázky našich členů	34
Z literatury	35
Z kapsáře starého kaktusáře - 25.	37
Ohlas na "kapsář" č. 22 - II.	39
Poznámkový notes 2010 - 6.	41
Ostník – 40 let	47
Informace	47

OSTNÍK

Vydavatel: Klub kaktusářů v Ostravě, březen 2011

Šéfredaktor: Lumír Král, O. Synka 1815, 708 00 Ostrava – Poruba, tel.: 723274571 nebo 605058070.

Objednávky a distribuce: Ing. Skoumal Vladimír, M.Bayera 6038, 708 00 O.-Poruba, mobil: 724137021

nahoře: *Mammillaria pectinifera* F. A. C. Weber, dole: *Melocactus brederooanus* Buining

